По ялинку внучка з дідом
йшли по лісі навмання.
А за ними бігло слідом
довговухе цуценя.

Задивилась, мабуть, внучка
на ялинку, на сосну
і зронила якось з ручки
рукавичку хутряну.

Рукавичка
невеличка
на снігу собі лежить.
Раптом мишка
тишком-нишком
з нірки вилізла й біжить.

— Ну й хатинка!
Ну й дивинка!
Відгукнися — хто тут є?
Тільки голосу з хатинки
щось ніхто не подає.

Влізла мишка в рукавичку
і сама в ній стала жить.
Раптом зайчик-
побігайчик
з-під ялиночки біжить.

— Ну й хатинка!
Ну "І дивинка!
Відгукнися — хто тут є? —
Чує зайчик: із хатинки
хтось там голос подає:

Є тут мишка-гострозубка.
Ну, а ти хто?
Що за гість?
— А я зайчик-
побігайчик
довгі вуха, куций хвіст!

Вліз і зайчик в рукавичку,
стали вдвох у хатці жить.
Раптом білка —
стриб із гілки!
Та по стежечці біжить.

— Ну й хатинка!
Ну й дивинка!
Відгукнися —хто тут є? —
Чує білочка: з хатинки
хтось там голос подає:

— Є тут мишка-гострозубка,
є тут зайчик — куций хвіст!
— А я білка — тепла шубка,
невеличка я на зріст!

Влізла й білка в рукавичку,
стали втрьох у хатці жить,
Глядь, поглядь, аж ось лисичка
попід соснами біжить.

— Ну й хатинка!
Ну й дивинка!
Відгукнися — хто тут є? —
Чує лиска: із хатинки
хтось там голос подає:

— Є тут мишка-гострозубка,
є тут зайчик — куций хвіст,
є тут білка — тепла шубка.
Ну, а ти хто?
Що за гість?

—Хто ж не зна мене, лисичку,
і вигадливу, й метку? —
Влізла й лиска в рукавичку,
примостилась у кутку.

Ще й кабан прибіг ікластий,
і куниця, й їжачок.
Тут і голці ніде впасти!
Скільки сміху й балачок!

Рукавичка
невеличка
на снігу собі лежить.
А з барлогу
на дорогу
вийшов заспаний ведмідь

— Що за зборище зібралось?
Що за хата?
Хто тут є?
Хто здіймає сміх та галас,
зовсім спати не дає?

— Є тут мишка-гострозубка,
є тут зайчик — куций хвіст,
є тут білка — тепла шубка,
що малесенька на зріст.

Ще й лисиця є, сестриця,
і вигадлива, й метка,
є кабан, їжак, куниця.
Ну, а хто це нас ляка?

— Я ведмідь, я хочу спати,
сміху-жартів не люблю!
Сяду я на вашу хату,
всіх вас разом роздавлю!

Злий ведмідь гарчить, лютує,
ломить всі кущі підряд.
Що робити? Хто врятує
переляканих звірят?!

А тим часом дід та внучка
вже ялинку принесли.
Так у внучки змерзла ручка,
що аж зашпори зайшли.

— Рукавичка де ж поділась?
Загубила!.. Ай-ай-ай!
Побіжи, мій песик милий,
рукавичку відшукай!

Песик дівчинку послухав,
хвіст— угору, в землю — ніс,
І примчався скільки духу
на те саме місце в ліс.

Рукавичка, як живая,
ходить ходором, тремтить.
А до неї підступає
розлютований ведмідь.

Як загавкав пес на нього
аж ведмідь оторопів,
зразу втік і до барлога
причвалав і захропів.

Тут звірята всі зраділи,
стали песика хвалить,
що прогнав ведмедя сміло,
не злякався ні на мить.

Каже песик: — Дуже прошу
інше мешкання знайти.
Треба дівчинці хорошій
рукавичку віднести.

— А хіба ж це рукавичка?! —
загукали всі. — Невже?!
В нас нема такої звички
забирать собі чуже!

Всі ми підемо з тобою
рукавичку повернуть! —
І веселою юрбою
звірі вирушили в путь.

До дівчатка за хвилинку
рукавичку віднесли,
І всі разом круг ялинки
танцювати почали.